

[Oluf Pedersen.]

Man fører en højkapitalistisk politik. Jeg har før sagt om denne politik, at det var „Eggerød bank“, og jeg hørte i aftes med en vis tilfredsstillelse, at den tidligere statsminister, det ærede medlem hr. Erik Eriksen, var inde på samme tankegang, at det er „Eggerød bank“, og jeg forstod på den tale, det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard holdt i aftes — det ærede medlem har jo tidligere været en af de ivrigste fortalere for denne statsfinansiering — at også han var ved at blive klar over det samme. Nu mangler der forsåvidt ikke andet — det havde jeg ventet at høre her i formiddag, men hidtil er jeg blevet skuffet — end at det også var gået op for den højtærede finansminister, for så var der da sket et stort fremskridt. Når man vil træffe foranstaltninger angående valuta-situationen, er det nødvendigt, at tingets medlemmer bliver klar over, hvad hele sagen drejer sig om. Troen på, at man kan skabe velstand ved at pumpe penge ud, kommer socialdemokratiet til at opgive, selvom de i sin tid fik tilslutning også fra anden side. En følge af pengeudpumpningen er de vanskeligheder, vi nu står overfor. Derimod tror jeg ikke, at alle har gjort sig klart, at valutavanskeligheder er et pengeproblem. Valutavanskeligheder har intet at gøre med, om vi har fået en stor eller en lille høst; de har intet at gøre med, hvorvidt man lever i et rigt land eller i et fattigt land — også i det sidste tilfælde kan man godt have et redeligt pengevesen. Selvfølgelig vil de foranstaltninger, der skal træffes, og de pengemidler, der skal øses ud, være afhængige af disse forhold, men det er en fuldkommen misforståelse, at et lands pengevesen bliver ødelagt på grund af en lille høst — det har ikke noget med sagen at gøre.

Valutavanskelighederne er et pengeproblem, og derfor nytter det ikke, at man laver noget, der er forkert. Vi så det i 1950, da den socialdemokratiske regering troede, at man som følge af valutavanskeligheder skulle lave importreguleringer og rationeringer — det var det, den faldt på, det blev dens død. Jeg noterer med tilfredshed, at man ikke har foreslået det samme i dag. Nu ved jeg ikke, om det er af politiske grunde, eller fordi man er blevet klogere — jeg

håber det første, men det andet kan forsåvidt have samme betydning.

Det er jo en tilfredsstillelse, at de store partier her i tinget aldrig får afgørelsen. De har heldigvis ikke fået hele magten, hverken venstre-konservative eller socialdemokraterne; de kommer til at spørge os små også, inden afgørelsen træffes. Det er en stor fordel, og jeg håber, at det aldrig skal blive anderledes, for hvis socialdemokraterne havde hele magten, kunne vi risikere, at de gik ind for pengeudpumpninger og restriktioner med de deraf følgende ulykker. Modsætningen dertil er venstre og konservative, for medens socialdemokraterne tror på planøkonomi og statskredit som vejen til velstand, tror venstre og konservative, at dømme efter de udtalelser, vi hørte her i aftes, at velstand og høj løn skaber valutavanskeligheder. Men det er akkurat lige så meget ved siden af. De går og frygter, at hvis der bliver velstand i Danmark, får vi valutavanskeligheder. Sikke nogle bekymringer at gøre sig! Det giver måske en vis forklaring på, at man fører den politik, man fører — men så ondskafuld er jeg ikke, at jeg vil påstå det.

Det er selvfølgelig tosset, når man laver falsk købekraft. Hvis der kun er tale om den købekraft, der er resultatet af de værdier, der skabes, bliver der ingen vanskeligheder — det burde også venstre og konservative gøre sig klart. Det har intet med høsten at gøre eller med, om vi er fattige eller rige; det er udelukkende et problem om købekraften og dens baggrund, og det er det, vi skal prøve at klare under de forhandlinger, som kommer senere her i tinget, når udvalget har arbejdet.

Det, jeg gerne vil have slået fast, er, at høsten og velstanden ødelægger ikke et lands valuta — men de har selvfølgelig indflydelse på den kredit og den pengemængde, der skal være, idet kredit og pengemængde må afpasses derefter.

Retsforbundet foreslog i 1950—51 — som det ærede medlem hr. Viggo Stareke sagde i går — bl. a. en begrænsning i pengeudpumpningen: standsning af Marshall-lån og begrænsning af byggelån. Det er jo sådan, at når man laver lån på den måde, at staten låner til en effektiv rente af 6 pct., hvorefter den låner ud igen til en trediedel